

Οι προβοκάτορες της Nova Melancholia αφήνουν τα υπόγεια και βρίσκουν... Στέγη

Από [Ιλιάννα Δημάδη](#) - 07/03/2017

Ξέρουμε από τώρα ότι η περφόρμανς «Τα χρόνια της αθωότητας» (στη Στέγη, από 11/3) του Βασίλη Νούλα και της ομάδας του θα είναι «κουλή», κιτς, εξεζητημένη, βλάσφημη, λοξή, αστεία και αυστηρώς ακατάλληλη για ανηλικούς. Τέτοιες παραστάσεις κάνουν οι Nova Melancholia!

Ποιος άλλος αν όχι οι Nova Melancholia θα ανέβαζε μια παράσταση όπου ένας γιος τιμωρεί τη μητέρα του επειδή σύνναψε λεσβιακές σχέσεις και η ποινή είναι η υποχρεωτική συνουσία μαζί του; Σημειώστε ότι αν η μητέρα δεν φτάσει στην απώτατη ηδονή, πρέπει να θανατωθεί. Αυτά συμβαίνουν στα «Χρόνια της αθωότητας». Στις παραστάσεις, βέβαια, του Βασίλη Νούλα και της ομάδας του έχουμε ήδη δει να συμβαίνουν... τα πάντα: ημίγυμνοι ηθοποιοί να παίζουν τα αφηνιασμένα ζόμπι τρώγοντας μανιωδώς σπαγκέτι ναπολιτέν πάνω στην κοιλιά των θυμάτων τους (στα «Εκτοπλάσματα») ή, πάλι, τον Αϊ-Γιώργη να περιφέρεται με σώβρακο και φωτόσπαθο (στις «Ωδές στον πρίγκιπα»). Εκκεντρικές,

απρόοπτες, φύσει και θέσει περιθωριακές είναι οι δουλειές που στήνει από το 2007 ο Νούλας με τους Nova Melancholia.

Συνάμα όμως αλλόκοτα αστείες και φιλοσοφημένα ποπ. Κάποτε τις ανεβάζει με ελεύθερη συνεισφορά (κουμπάρς) στο σπίτι του στα Εξάρχεια ή σε σπίτια φίλων του, άλλοτε σε καλλιτεχνικές καταλήψεις, ενίοτε στο «Bios» αλλά και στο Φεστιβάλ Αθηνών ή ακόμη και στο περίφημο Φεστιβάλ της Αβινιόν. Στις δουλειές του συγκαταλέγονται ηθελημένα «κακοποιημένες» πεζογραφικές, ποιητικές και φιλοσοφικές βραδιές, βασισμένες στα γραπτά λ.χ. του Νίκου Γαβρήλ Πεντζίκη, του Γιώργου Ιωάννου, του Μίλτου Σαχτούρη, του Νίκου-Αλέξη Ασλάνογλου, του Μάριου Ποντίκα, του Βάλτερ Μπένγιαμιν ή του Ζορζ Μπατάιγ (όπως «Ο Νεκρός», η προηγούμενη παράστασή του στη Στέγη).

Ο Βασίλης Νούλας είναι αυτό που λέμε «περίπτωση». Απροσποίητα ιδιοσυγκρασιακός και αυτοσαρκαζόμενος, με μια προσωπική, ξεχωριστή σκηνική γλώσσα, παράγει τέχνη υβριδική, περίεργη, από το τίποτα – ακόμη και από σκουπίδια. Είναι άραγε, τηρουμένων των αναλογιών, ένας Andy Warhol των αθηναϊκών '00s; Άνισος αλλά αυθεντικός, είναι σίγουρα ο συντονιστής ενός θεάτρου αντισυστημικών λογικών και πρακτικών με αξιοσημείωτο εκτόπισμα. Γεννημένος στη Νέα Υόρκη και μεγαλωμένος στην Αθήνα, απόφοιτος του τμήματος Θεατρικών Σπουδών του Πανεπιστημίου Αθηνών αλλά και της Ανωτάτης Σχολής Καλών Τεχνών, υπήρξε από τους πρωτεργάτες της Κίνησης Μαβίλη και

της Κολεκτίβας Ομόνοια, οι οποίες οδήγησαν στην κατάληψη και την επαναλειτουργία του παλιού τυπογραφείου/θεάτρου Εμπρός.

Είναι ένας εκ των τριών ιδρυτών του εναλλακτικού θεατρικού υπόγειου της οδού Χαλκοκονδύλη με την επωνυμία «Μπαγκλαντές» (πρόκειται για το αλλοτινό στέκι της μπαγκλαντεσιανής κοινότητας), ενώ γράφει κι εκδίδει ποίηση και διηγήματα. Ανάμεσα στις ακτιβιστικές του παρεμβάσεις αξίζει να σημειωθεί εκείνη του 2014, όταν, από κοινού με άλλους καλλιτέχνες, προβοκάρισαν με ηχηρά γέλια τον πρώην υπουργό Πολιτισμού κ. Πάνο Παναγιωτόπουλο κατά τη διάρκεια του συνεδρίου «Χρηματοδοτώντας τη δημιουργικότητα». Βάφτισαν δε τη δράση τους «Φιάσκο».

Με την ίδια λογική, το θέατρο των Nona Melancholia αγαπά το φιάσκο και το αντικανονικό. τη λοξή χρήση των στερεοτύπων, το κιτς των '80s, τα γκραν γκινιόλ και splatter στοιχεία, το γυμνό, τις queer και gay αναφορές... Είναι ένα είδος αντι-τέχνης ή όπως έχει δηλώσει ο ίδιος ο σκηνοθέτης σε παλιότερη συνέντευξή του στο «α»: «Η λοξή ματιά, το queer, μας κάνει να δούμε τα πράγματα αλλιώς, κλονίζει τις βεβαιότητές μας, κουνά τα στερεότυπα όσο και τις προσδοκίες μας. Προσοχή: χρησιμοποιώ το queer με την έννοια του πολιτικώς λοξού και όχι του gay. Μου αρέσει να παρωδώ ή να μεγεθύνω στην υπερβολή τους τα στερεότυπα –φυλετικά, κοινωνικά, πολιτικά, ιδεολογικά, εθνικιστικά– ούτως ώστε να τα ξανασκεφτώ από την αρχή».

«Κάνει τις “50 αποχρώσεις του γκρι” να φαντάζουν “Χάρι Πότερ”»: αυτό έχει ειπωθεί για το σκανδαλώδες, εξεζητημένο, φουτουριστικό, πορνογραφικό μυθιστόρημα «Η αυτοκράτειρα: το χρονικό της νέας γης» του ακαδημαϊκού Δούκα Καπάνταη (γενν. 1971), που κυκλοφόρησε το 2012 (εκδ. Νεφέλη) και τροφοδοτεί το νέο εγχείρημα των Nova Melancholia, την αυστηρώς ακατάλληλη για ανηλίκους περφόρμανς «Τα χρόνια της αθωότητας». Παίζοντας με την «παράδοση» των λογοτεχνικών σαλονιών, ένας τετραμελής θίασος (Κώστας Κουτσολέλος, Βίκυ Κυριακουλάκου, Αλέξια Σαραντοπούλου, Δέσποινα Χατζηπαυλίδου) μετατρέπει τη Μικρή Σκηνή της Στέγης σε ένα άντρο λαγνείας και αιμομιξίας, σαδομαζοχισμού και διέγερσης, ενώ το μουσικό σχήμα Το κορίτσι Κοιμάται συνοδεύει ζωντανά τη δράση. Όλα αυτά στη Στέγη του Ιδρύματος Ωνάση από τον σκηνοθέτη και την ομάδα που σαρκάζουν, σε κάθε ευκαιρία, τις μορφές «ιδρυματικής» και «θεσμικής» τέχνης. Οξύμωρο; Όχι απαραίτητα. Ίσως απλώς δείχνει το νέο λοξό δρόμο που έχει πάρει ό,τι αποκαλούμε «πειραματισμό».

Η αυστηρώς ακατάλληλη παράσταση «Τα χρόνια της αθωότητας» παίζεται στη Στέγη του Ιδρύματος Ωνάση στις 11-26/3. Τα σαββατοκύριακα 18-19 και 25-26/3 θα υπάρχουν και αγγλικοί υπέρτιτλοι. Στις 17/3 θα ακολουθήσει συζήτηση με τους συντελεστές.